

drer, at denne Mand blev sendt til Vestindien, for at reorganisere det Hele, for at see, hvorledes det var muligt at bringe Orden og Sikkerhed tilveie og føre den hidtilværende Slavebefolkning frem paa den Bane, hvorpaa den engang var kommen ind, som frie Arbeidere, da kan jeg virkelig ikke indsee, hvorledes det skulde være muligt at sende en Mand til Vestindien, for at overtage dette Arbeide, uden at give ham saa godt som dictatorisk Magt. Det er overhovedet en gammel historisk Kjendsgjerning, at selv i de allerfrieeste Republiker, som i Rom, udvalgte man, naar der var Fare paaafærde, en Dictator; og at der var Fare i Vestindien, troer jeg dog vel ikke, man vil nægte. Jeg skal dernæst kalde i Erindring, at den Instrux, som blev givet den nu fungerende Generalgouverneur, er undertegnet af den daværende Handelsminister, Geheimeraad Bluhme, en Mand, om hvis Charakter jeg ikke behøver at yttre mig; men det Faktiske skal jeg dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at denne Mand i flere Aar har staaet i Spidsen for Colonialdepartementet eller, som det dengang hed, Commercecollegiet og altsaa havde været givet Leilighed til at gøre sig bekendt med de coloniale Forhold. Jeg skal ogsaa erindre om, at den omtalte Mand tidligere havde havt Ansættelse som Regeringsraad i Ostindien, og der havde havt Leilighed til at erfare, i hvilken Stilling en Embedsmand er sat, naar han langtfra Moderlandet skal handle ikke under ordinaire, men under extraordinaire Omstændigheder. Jeg seer ikke, hvorledes det var muligt, at Regeringen kunde handle anderledes end at give den Mand, den sendte til Vestindien, en stor Magt, ja endog saa Ret til at give provisoriske Love. Der er ogsaa ført Anke over, at Generalgouverneuren ikke har benyttet sin Magt med tilbørlig Vaersomhed, ved at give Love med Hensyn til den Ret, som Politieretterne skulde have til at dømme i visse Sager. Jeg skal ikke indlade mig paa dette Spørgsmaal, men det forekommer mig dog, at, naar man her, som

det synes, er temmelig enig i, at det er kun med stor Vanskelighed, man kan bedømme de vestindiske Forhold, med Vanskelighed man kan bedømme, hvorvidt den omhandlede Toldforordning var hensigtsmæssig eller ikke, da forekommer det mig, det er en langt vanskeligere Sag her at kunne bedømme, hvorledes Forholdene ere i Vestindien med Hensyn til, om det er hensigtsmæssigt at gjøre nogen Forandring i Politieforanstaltningerne eller ikke, med Hensyn til, om det er gavnligt, at Politieretterne have en større Myndighed til at dømme, end hidtil. Forsaavidt det med Hensyn til Spørgsmaalet om Tolden paa Maismeel er anført, at det let kunde virke skadeligt med Hensyn til Regerne, hvis Prisen paa Maisen vilde stige, og at det vilde føre den frie Arbejderbefolkning paa Landet i St. Croix til istedetfor Sukker at dyrke Mais, kan jeg aldeles ikke indsee, hvorledes dette skulde gaae til efter de Oplysninger, som jeg har kunnet erhverve mig. Den frie Arbejderbefolkning har det samme Jordtillæg at dyrke, som den havde tidligere, inden den blev fri; den har bestandigt dyrket den samme Grund, og har aldrig, saavidt mig bekendt, begyndt paa at dyrke Sukker; den har stedse dyrket de Nødvendighedsartikler, den har havt Brug for, nemlig Kartofler og Dams. Men med Hensyn til den Deel af Jorden, som hidtil ikke har været brugt til Sukkerdyrkning, kan det dog aldeles ikke gjøre Noget til Sagen, om den fremdeles ikke skulde blive brugt til Sukkerdyrkning. Forsaavidt der er henpeget paa, at Regerne skulle see sig istand til at erhverve sig Jord til at dyrke Provisionser paa, da indseer jeg virkelig ikke, hvorledes man tænker sig, at en Arbejderbefolkning skulde være istand til at købe Plantager, som maatte blive folgte. Jovrigt skal jeg, forsaauidt som Udvalget skulde vedblive sit Forslag om, at Tolden paa Maismeel skulde bortfalde, ikke stemme derimod, idet jeg dog troer, at det er bedre, at Tolden paa een Nødvendighedsartikel bortfalder, end at alle saadanne Artikler skulde være underkastede denne.